

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **V. M.**
bytem
zastoupen advokátem JUDr. Janem Mandátem
sídlem Elgartova 29, 614 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2016, č. j. JMK 114616/2016, sp. zn. S-JMK 104044/2016 OSPŽ

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí

Městského úřadu Znojmo, oddělení přestupků – odbor organizační, ze dne 31. 5. 2016, vydaného dne 2. 6. 2016, sp. zn. PMUNZ 4774/2016-18, č. j. PMUNZ 4774/2016 Pr 343/2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil dne 2. 3. 2016 v 11:50 hod. ve Z. na H., když neuposlechl výzvy strážníka Městské policie Znojmo, aby odjel s vozidlem z místa spáchání dopravního přestupku, tedy neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. Za přestupek bylo žalobci uloženo napomenutí v souladu s § 11 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že byl postupem správních orgánů zkrácen na svých právech. Ve věci nebyl náležitě objasněn skutkový stav, nebyly vyhodnoceny všechny důkazy v návaznosti na znaky skutkové podstaty přestupku a správní orgán se nezabýval materiálním znakem přestupku a ani otázkou společenské nebezpečnosti jednání žalobce. Bylo pouze mechanicky konstatováno, že každý občan je povinen uposlechnout jakékoliv výzvy úřední osoby, z čehož by bylo možné dovodit, že i výzvy nezákonné nebo dané nad rámec zákona.
4. Povinností občana je nepochybně uposlechnout výzvy úřední osoby, pokud je dána v souladu se zákonem, což se v posuzované věci nestalo. Strážník Městské policie ve Znojmě nebyl schopen vysvětlit, podle jakého ustanovení zákona o obecní policii výzvu vydal. Pokud strážník při užití slov „Jménem zákona“ vydá výzvu, tak přece musí vědět, podle jakého ustanovení tak činí a co ho k tomu opravňuje. Z dosavadní soudní judikatury vyplývá, že občan nemůže výzvu úřední osoby hodnotit subjektivně a rozhodovat se, zda uposlechně či nikoliv. Výzva úřední osoby však musí být hodnocena objektivně, tedy z hlediska dodržení zákonných ustanovení. Přitom jako společensky škodlivé nelze hodnotit neuposlechnutí nezákonné výzvy či zcela bezdůvodné. Pokud by pak byl občan sankcionován za neuposlechnutí výzvy dané nad rámec zákona, dávalo by to předpoklady k policejní šikaně.
5. Zákon o obecní policii nezná pojem výzvy dané provozovateli vozidla za účelem odjetí z místa přestupku. Na výzvu v posuzované věci nelze vztáhnout § 12 odst. 2 písm. b) zákona o obecní policii, čemuž také přisvědčil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Také § 75 odst. 8 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), na nějž poukazoval žalovaný, nelze na daný případ vztáhnout. Toto ustanovení se užije pouze v případě, že je to nezbytné pro obnovení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Pro takový okamžik by bylo třeba splnit podmínku nutnosti obnovit bezpečnost a plynulost silničního provozu, což prvostupňový správní orgán vůbec neodůvodnil a ustanovení použil zcela mechanicky.
6. Správní orgán se dále vůbec nezabýval tím, zda jednání m žalobce byl vůbec spáchán přestupek. Podle § 2 písm. o) zákona o provozu na pozemních komunikacích může řidič

zastavit na dobu nezbytně nutnou k naložení nebo složení nákladu. Prvostupňový správní orgán vůbec nevyhodnotil, o jakou dobu byla tato doba nezbytně nutná překročena. Záznamy strážníka jsou v tomto směru neurčité (např. asi v 11:20 hod. přišel k vozidlu, asi po deseti minutách opět přišel k vozidlu, chvíli se zdržel, k vozidlu se vrátil asi v 11:40 hod.). Výpovědi žalobce však bylo prokázáno, že žalobce navštívil dvě místa za účelem naložení nákladu. Správní orgán musí provést dokazování přesně a nemůže se pro přesné určení doby nezbytně nutné či doby jejího překročení spoléhat na pojmy „asi“, „po chvíli“ atp. Prvostupňový správní orgán vzal bez jednoznačných důkazů za prokázané, že žalobce stál s vozidlem na místě déle než 30 minut. Pokud bychom matematicky posoudili časy uvedené v úředním záznamu strážníka, pak by daný výsledek nevyšel.

7. Žalobce po výzvě strážníka bez zbytečného odkladu místo přestupku opustil. Že by setrval na místě déle, než po dobu nezbytně nutnou k očištění skel, se nepodařilo žádným důkazem prokázat. Že by na místě po výzvě strážníka setrval žalobce delší dobu, není patrné ani z přiloženého zvukového záznamu. Tvrzení o nutnosti očištění skel je třeba brát z výpovědi žalobce za průkazné, když fotodokumentace, která by měla prokázat opak, byla nezřetelná.
8. Správní orgány vůbec nehodnotily naplnění skutkové podstaty přestupku z hlediska formálního a nehodnotily ani znaky jednání z hlediska materiálního dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích.
9. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby zrušil rozhodnutí žalovaného i prvostupňového správního orgánu a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný v podaném vyjádření k žalobě uvedl, že důvody svého rozhodnutí řádně uvedl již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tam také objasnil, že výzva úřední osoby byla podána na základě zákona, tedy nepostrádá právní základ, přestože zákon nemůže vyjmenovávat jednotlivé možné výzvy, které může strážník při výkonu své pravomoci učinit. Dle zákona o obecní policii je strážník obecní policie oprávněn pokyny usměrňovat provoz na pozemních komunikacích v případě, že je to nezbytné pro obnovení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Při usměrňování provozu používá strážník pojmy stanovené pro řízení provozu policisty. V projednávaném případě byla výzva úřední osoby (strážníka městské policie) učiněna při výkonu její pravomoci, tedy v zájmu obnovení bezpečnosti silničního provozu. Přestupkové řízení neslouží obviněnému z přestupku k přezkušování strážníka z jeho znalostí. Má-li o nich pochybnosti, může je uplatnit u Městské policie Znojmo. Odkaz Městského úřadu Znojmo na § 12 odst. 2 písm. b) zákona o obecní policii skutečně nebyl zdůvodněním oprávněnosti použité výzvy, nicméně tento správní orgán se oprávněností použití výzvy zabýval, přičemž dospěl k závěru, že občan je povinen výzvy uposlechnout, a teprve následně může řešit případné připomínky.
11. Materiálním znakem tohoto přestupku je společenská škodlivost. Občan je povinen uposlechnout výzvy úřední osoby bez ohledu na to, jaké je jeho mínění o výzvě. K tomu např. judikoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011-90, jež byl zmiňován i v napadeném rozhodnutí. Pokud by zákonodárce chtěl občanům

umožnit, aby nebyli povinni uposlechnout výzvy úřední osoby, mají-li o ní pochybnosti, stanovil by u přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona výjimku.

12. Žalovaný odmítl námitku žalobce, že náležitě neobjasnil skutkový stav věci, nevyhodnotil všechny důkazy a nezabýval se materiálním znakem jednání. Žalovaný nemohl vyhodnotit délku doby, po kterou byla překročena doba nezbytně nutná k naložení nebo složení nákladu, neboť v přestupkovém řízení žalobce neuváděl, že by nakládal či vykládal náklad, pouze hovořil o nutnosti upravit stav vozidla pro sníženou viditelnost přes okna vozidla. Žalobce mohl na svou obranu uvádět cokoli, mohl tedy i lhát. Z pořízené fotodokumentace není patrné znečištění oken vozidla. Žalobce byl strážníkem upozorněn (viz zvukový záznam), že má odjet na parkoviště, kde si může případné znečištění oken odstranit. Pokud znečištění nezabránilo žalobci v tom, aby přijel, mohl vozidlo rovněž přeparkovat.
13. Žalovaný měl za to, že provedeným dokazováním, tedy svědeckou výpovědí strážníka a zvukovým záznamem bylo prokázáno, že se žalobce dopustil předmětného přestupku.
14. S ohledem na výše uvedené žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Jednání soudu dne 12. 11. 2019

15. K nařízenému jednání se dostavili oba zástupci účastníků řízení, tedy zástupce žalobce i zástupce žalovaného. Zástupce žalobce při jednání omluvil neúčast žalobce z důvodu, že je pracovně mimo republiku. V průběhu jednání soud zrekapituloval průběh soudního řízení a správního řízení, přitom vycházel ze spisů, které byly v této věci vedeny. Zástupci obou účastníků řízení setrvali na své dosavadní argumentaci. Ve věci nebyly činěny žádné důkazní návrhy, pročež soud s uvážením konečných návrhů zástupců účastníků řízení na rozhodnutí v této věci přikročil k vyhlášení rozhodnutí ve věci samé.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
17. V posuzované věci byl žalobce viněn ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku. Podle § 47 odst. 1 písm. a) se přestupku dopustí ten, kdo neuposlechne výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci.
18. Znaky shora uvedeného přestupku žalobce naplnil svým jednáním dne 2. 3. 2016 v 11:50 hod. ve Z. na H., když neuposlechl výzvy strážníka Městské policie Znojmo, aby odjel s vozidlem z místa spáchání dopravního přestupku. Ze správního spisu krajský soud ke skutku zjistil, že vozidlo žalobce stálo na komunikaci mimo vyznačená místa k parkování. Žalobce byl proto strážníkem Městské policie Znojmo upozorněn na to, že nerespektuje dopravní značku IP 25a s dodatkem „zákaz stání mimo vyznačená parkoviště“. Městský strážník si všiml stojícího vozidla již v 11:11 hod. (dne 2. 3. 2016). Posléze zpozoroval, jak asi v 11:20 hod. přišel k vozidlu muž, který otevřel pravé zadní dveře a zadní výklopné dveře. Nic do auta nenakládal, ani nevykládal. Zdržel se asi 1 minutu, poté auto zavřel a šel

do domu č. p. ... na H. Asi po 10 minutách opět přišel k vozidlu, otevřel dveře, chvíli se u auta zdržel a odešel směrem k ulici S. K vozidlu se vrátil asi v 11:40 hod. a v ruce držel tiskopis k daňovému přiznání. To již strážník I. B. čekal u zmíněného vozidla a požádal žalobce o prokázání totožnosti. Žalobce byl bezpečně ztotožněn. Pokud strážník žalobci sdělil, že nerespektuje dopravní značku IP 25a s dodatkem „zákaz stání mimo vyznačená parkoviště“, pak žalobce s uvedeným přestupkem nesouhlasil a požadoval, aby byl přestupek projednán u správního orgánu. Po sepsání přestupku strážník požádal žalobce, aby s vozidlem odjel. To žalobce odmítl učinit, a řekl, že se zde ještě asi 5 minut zdrží. Strážník proto vyzval žalobce slovy „jménem zákona“, aby s vozidlem z místa přestupku odjel s tím, že může svoje vozidlo přeparkovat na uvolněné místo na přilehlém parkovišti. To žalobce opět odmítl učinit a tvrdil, že si musí očistit údajně znečištěná okna na vozidle. Jelikož žádné znečištění, které by bránilo v jízdě s vozidlem, nebylo vidět, provedl strážník nafocení předmětného vozidla. Strážník žalobci sdělil, že pokud neuposlechl zákonné výzvy, bude oznámen správnímu orgánu.

19. Výše uvedené skutkové okolnosti byly prokázány jednak svědeckou výpovědí strážníka Městské policie Znojmo I. B., kterou uvedl u ústního jednání do protokolu dne 16. 5. 2016, a jednak zvukovým záznamem, který zasahující strážník pořídil na místě přestupku, a který je součástí spisového materiálu. Skutkové okolnosti zjištěné těmito důkazními prostředky rovněž korespondují s oznámením přestupku a úředním záznamem Městské policie Znojmo ze dne 3. 3. 2016, a také s pořízenou fotodokumentací vozidla žalobce, které nebylo nijak znečištěno.
20. Jednou ze základních zásad uplatňovaných v přestupkovém řízení je zásada materiální (objektivní) pravdy zakotvená v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zásada spočívá v tom, že přestupkový orgán je povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a za tím účelem je povinen si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Podkladem pro rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Nutno k tomu doplnit, že správní orgán není vázán návrhy účastníků řízení, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Důkazem podle § 51 správního řádu jsou zejména listiny, ohledání, svědecká výpověď a znalecký posudek.
21. V nyní posuzované věci byl vyslechnut jako svědek strážník městské policie, jenž vypověděl o tom, co svými smysly vnímal na místě přestupku. Strážníka je třeba obecně považovat za nestranného svědka, který na místě přestupku vystupoval jako úřední osoba, jenž nemá zájem na výsledku řízení. To určitě nevylučuje, že mohou nastat případy, kdy jsou strážníci (nebo policisté na věci osobně či jinak zainteresováni, pročez je důvod pochybovat o jejich nestrannosti). V nyní projednávané věci však žalobce neuvedl žádné důvody, proč by byl zasahující strážník motivován k tomu, aby vůči žalobci postupoval účelově nebo v rozporu s realitou. Ani u strážníka nebyl zjištěn jakýkoliv osobní zájem na projednávané věci. Z uvedeného vyjádření městského strážníka tak lze bezpochyby vycházet. Naopak žalobce nenabídl žádné relevantní indicie, které by mohly zpochybnit závěry městského strážníka. Ve shodě s žalovaným je třeba k uvedenému také doplnit, že předmětné přestupkové řízení nesloužilo ke školení strážníka městské policie. Námitky

žalobce týkající se neschopnosti strážníka vysvětlit, podle jakého ustanovení zákona provedl výzvu nebo zda vůbec splňoval odborné předpoklady k výkonu funkce strážníka, jsou zcela mimo předmět řízení. Má-li žalobce pochybnosti o výše uvedených skutečnostech, měl by je řešit přímo na Městské policii Znojmo.

22. S ohledem na shora citovaná zjištění z provedených důkazů je nepochybné, že se žalobce dopustil přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, neboť neuposlechl výzvy úřední osoby (městského strážníka) při výkonu její pravomoci. Uvedená dikce byla v plném rozsahu naplněna. Oprávnění strážníka městské policie k uvedenému postupu vyplývá z několika právních předpisů. Podle § 2 písm. d) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), obecní či městská policie dohlíží na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Podle § 7 odst. 4 zákona o obecní policii je strážník při provádění zákroku povinen, pokud to povaha a okolnosti zákroku dovolují, použít odpovídající výzvy. Pokud to povaha zákroku dovoluje, použije strážník před výzvou slov „jménem zákona“. Podle § 7 odst. 5 zákona o obecní policii platí, že každý je povinen uposlechnout výzvy zakročujícího strážníka. Podle § 69 zákona o silničním provozu platí, že provoz na pozemních komunikacích se řídí mj. pokyny strážníka obecní policie k usměrňování provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 8 zákona o silničním provozu. Podle § 75 odst. 8 zákona o silničním provozu je strážník obecní policie oprávněn pokyny usměrňovat provoz na pozemních komunikacích v případě, že je to nezbytné pro obnovení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a není-li řízení provozu zajištěno policií nebo v součinnosti s policií. Při usměrňování provozu používá strážník pokyny stanovené pro řízení provozu policisty.
23. Z výše citované právní úpravy vyplývá, že strážník městské policie na místě přestupku vystupoval jako úřední osoba, ale také, že výzvu adresovanou žalobci k odjetí s vozidlem z místa přestupku učinil při výkonu jeho pravomoci. V takovém případě byl žalobce povinen výzvy bez dalšího uposlechnout. Za této situace nelze v žádném případě polemizovat o šikanování strážníkem, jak to činil nevhodně žalobce. Z hlediska oprávněnosti a zákonnosti výzvy udělené městským strážníkem je rozhodná shora citovaná právní úprava. Zákon nemůže vyjmenovávat jednotlivé možné výzvy, které může strážník při výkonu své pravomoci činit. Proto zákon neobsahuje např. výzvu za účelem odjetí z místa přestupku a ani jinou konkrétní výzvu.
24. K zákonnosti výzvy úřední osoby lze závěrem konstatovat, že tato byla podána v předmětné věci na základě zákona, nepostrádá tak právní základ (ačkoliv zákon nemůže vyjmenovávat jednotlivé typy výzev, které může strážník při výkonu své pravomoci činit). Dle zákona o obecní policii je strážník obecní policie oprávněn svými pokyny usměrňovat provoz na pozemních komunikacích v případě, že je to nezbytné pro obnovení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a při usměrňování provozu používá pokyny stanovené pro řízení provozu policisty. Výzva strážníka městské policie (úřední osoby) byla učiněna při výkonu její pravomoci, tedy pro obnovení bezpečnosti silničního provozu. Na místě přestupku totiž strážník městské policie zjistil, že vozidlo žalobce stojí na komunikaci mimo parkoviště a nerespektuje dopravní značku IP 25a s dodatkem „zákaz stání mimo vyznačená parkoviště“. V zájmu obnovení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu byl strážník v uvedené situaci oprávněn svými pokyny usměrnit provoz na

pozemních komunikacích tak, aby žalobce nadále neporušoval dopravní značku IP 25a s dodatkem „zákaz stání mimo vyznačená parkoviště“, pročež žalobce vyzval k odjetí s vozidlem z uvedeného místa. Povinností občana je uposlechnout výzvy úřední osoby, a to jakékoliv výzvy (měla by být vydána na podkladě zákona). Žalobce však výzvy městského strážníka neuposlechl, odmítl ji s tím, že má znečištěná skla na vozidle, a že si je musí očistit. V posuzované věci není podstatná ani délka doby, po kterou žalobce odmítal uposlechnout výzvy strážníka, podstatný je fakt neuposlechnutí výzvy městského strážníka.

25. V uvedené situaci krajský soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011-90, z něhož vyplývá „neuposlechnutí výzvy policisty jen podle subjektivní úvahy o tom, že se jedná o výzvu nesprávnou, představuje nikoliv bezvýznamné ohrožení jednoho z pravidel fungování demokratické společnosti. Jde o jednání, které právě v uvedeném smyslu naplňuje zákonné formální i materiální znaky přestupku dle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Jedná se o zaviněné jednání (žalobkyně vědomě neuposlechla výzvy policisty), které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti (aby policie byla schopná přijímat odpovídající operativní opatření v případech, kdy je to zapotřebí pro řádné fungování společenských procesů) a je za přestupek výslovně označeno v tomto zákoně [§ 47 odst. 1 písm. a) citovaného zákona].
26. Z posledně citovaného rozsudku NSS dále vyplývá, že „V uvedených a v řadě dalších případech musí policista jednat okamžitě posouzením účinného řešení (třeba zákazem nebo příkazem něco dělat či se něčeho zdržet, vykázáním občana z určitého místa, zastavením či odkloněním dopravy v zásadě bez ohledu na subjektivní výhrady jednotlivých dotčených osob). Jestliže by v těchto případech měla být nejprve prověřována správnost zamýšleného úkonu veřejného činitele k překonání leckdy velmi subjektivistických představ účastníků (šarvátek, tlačení lidí, bezohledností chování v silniční dopravě), byla by jakákoliv řešení takových situací paralyzována, brozil by chaos (řešení musí přijít okamžitě) a neodvratně by následovalo obvinění veřejného činitele ze zavinění vzniku škodlivého následku (havárie, zranění) v důsledku jeho nečinnosti. I to má nepochybně ústavní rozměr a souvislost s ústavně definovaným smyslem existence a jednání orgánu veřejné moci. Jistě nelze nikdy vyloučit, že za úkonem policisty může stát nesprávná úvaha. To je ovšem řešitelné následně (stížností, náhradou škody dle zákona č. 82/1998 Sb. atd.), primární je povinnost jednat hned s motivací předejít vzniku škodlivého následku. Veřejný činitel v postavení policisty při operativním zákroku nemá komfort správního orgánu, čas a různé prostředky k dosažení zamýšleného legitimního cíle (formalizované dokazování, ověřování, opakované upozornění, pořádkové pokuty), a proto po něm také nelze požadovat v jednání limity, které existenci takových podmínek předpokládají.“
27. V této souvislosti lze také připomenout usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998 ve věci sp. zn. ÚS 263/97, v němž byla obdobná problematika řešena jednoznačně: „Protože žalobce neuposlechl výzvy veřejného činitele (policisty městské policie), naplnil skutkovou podstatu přestupku neuposlechnutí výzvy veřejného činitele dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Ústavní soud se ztotožnil se závěrem Okresního úřadu K., že občané jsou povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným zákonným způsobem. Ústava ČR Listina základních práv a svobod ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby jednotliví občané

nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě toho jejich pokynů uposlechli nebo neuposlechli.“

28. Výše uvedené závěry Ústavního soudu byly využity např. i v rozsudku NSS ze dne 3. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135.
29. V posuzované věci postup městského strážníka respektoval i princip přiměřenosti. V tomto směru lze odkázat na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 2 As 25/2010. Není pochyb, že žalobci ani žádné jiné osobě výzvou strážníka, aby z místa přestupku odjel na blízké parkoviště, žádná újma nevznikla ani nehrozila. Městský strážník výzvou žalobci nejednal mimo formálně zákonem stanovený rámec vlastní pravomoci a kompetence a uvedeným jednáním sledoval také výzvou naznačený účel (odjet s vozidlem z místa, kde je stání zakázáno a zaparkovat vozidlo na vyznačeném parkovišti), v daném případě zdůvodnitelný snahou napravit závadnou situaci. Žalobce mohl podle názoru strážníka např. překážet v uvedeném místě a hlavně porušovat právní předpisy. Výzva, spočívající v tom, aby žalobce s vozidlem odjel z místa, kde není dovoleno stát, žádné relevantní omezení nepředstavovala. Uposlechnutím výzvy by práva žalobce nebyla jakkoliv dotčena, neboť se svým vozidlem mohl parkovat opodál na vyznačeném parkovišti.
30. Ve výše uvedeném smyslu je zřejmé, že chování městského strážníka nevybočilo z rámce jeho kompetence a pravomoci, sledovalo účel, pro který mu pravomoc a kompetence byly svěřeny, a přitom práva žalobce nebyla vůbec dotčena. Sankce, která byla žalobci za přestupek dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích uložena, je rozhodně nejmírnější možná (napomenutí dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích).
31. Vina žalobce ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích byla bez pochyby prokázána. Pokud žalobce uváděl, že se přestupku nedopustil, neboť nakonec z uvedeného místa odjel, pak k tomu soud uvádí, že je zřejmé, že z místa odjel, protože jinak by tam stál dosud. Místo však nemůže změnit na závěru o neuposlechnutí výzvy strážníka městské policie, neboť žalobce měl tuto výzvu uposlechnout ihned nebo v nějakém krátkém časovém úseku. Neměl právo výzvu strážníka jakkoliv odmítat, její splnění oddalovat anebo se strážníkem polemizovat. To se však v posuzované věci stalo, jak vyplývá ze správního spisu. Pokud jde o nezbytnost čištění okenních skel na vozidle, pak z pořízených fotografií rozhodně nevyplývá, že by tato okna byla nějak znečištěna. Proto tvrzení žalobce, že nemohl ihned uposlechnout výzvy strážníka městské policie, neboť si nezbytně musel očistit okna na vozidle, se jeví jako zcela účelové. Naleštit či očistit okna na vozidle si měl žalobce ještě před zahájením jízdy tak, aby byl technický stav vozidla v pořádku, jinak by neměl s vozidlem nikam vyjet. Z fotografií vozidla žalobce nevyplývá ani to, že by dne 2. 3. 2016 v 11:50 hod. bylo ve Znojmě nějaké nevlídné počasí, pro které by mohla být okna vozidla znečištěna. Pokud strážník vyzval žalobce odjet na parkoviště, pak si žalobce mohl na blízkém parkovišti případně dočistit skla vozidla. Když byl žalobce schopen na dané místo dojet, nemohl mu stav vozidla ani znečištění skel bránit v tom, aby vozidlo přeparkoval.
32. Dále bylo třeba odmítnout námitku žalobce, že správní orgány náležitě neobjasnily skutečný stav věci, nevyhodnotily všechny důkazy a nezabývaly se materiálním znakem jednání žalobce. Ohledně řádného skutkového zjištění a vyhodnocení všech důkazů soud

odkazuje na výše provedený výklad. Žalobce nijak neupřesnil, v čem neměl být objasněn skutkový stav, a které důkazy nebyly vyhodnoceny. Jak plyne ze shora provedeného výkladu, ve věci byl rovněž vyhodnocen materiální znak jednání žalobce, tedy jeho společenská škodlivost. Neuposlechnutí výzvy strážníka městské policie jen podle subjektivní úvahy žalobce, představuje nikoliv bezvýznamné ohrožení jednoho z pravidel fungování demokratické společnosti. Jde o jednání, které právě v uvedeném smyslu naplňuje zákonné formální i materiální znaky přestupku dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Jedná se o zaviněné jednání (žalobce vědomě neuposlechl výzvy strážníka), které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno (§ 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích). K tomu obdobně judikoval i NSS v rozsudku ze dne 18. 7. 2011, č. j. 1 As 63/2011-90. Každý občan je tedy povinen uposlechnout výzvy úřední osoby, bez ohledu na své mínění, jinak se dopustí přestupku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Neuposlechnutí výzvy úřední osoby totiž ohrožuje zájem společnosti, který je dán tím, že nejen policie, ale i strážníci městské policie musí být schopni přijímat odpovídající operativní opatření v případech, kdy je to zapotřebí pro řádné fungování společenských procesů. V řadě případů musí městský strážník jednat okamžitě prosazením účinného řešení. Občané jsou tedy povinni se podrobit výkonu pravomoci úřední osoby bez ohledu na vlastní soukromý názor. A jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo nebo jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu bránit jiným zákonným způsobem.

33. Žalobce v žalobě nově konstruoval situaci a potřebu žalobce zastavit vozidlo na uvedeném místě na dobu nezbytně nutnou k naložení nebo složení nákladu. Krajský soud k tomu uvádí, že v průběhu správního řízení žalobce nikdy neuváděl, že by nakládal či vykládal náklad. Své bezodkladné neodjetí z místa omlouval pouze tím, že musí nezbytně očistit skla na vozidle tak, aby technický stav vozidla odpovídal zákonným požadavkům. V souvislosti s novou námitkou nakládání a vykládání nákladu žalobce ještě uvedl, že prvostupňový správní orgán vůbec nevyhodnotil, o jakou dobu byla překročena doba nezbytně nutného zastavení. O délce stání vozidla žalobce na uvedeném místě sice strážník pořídil záznam, avšak tyto jsou podle žalobce neurčité a nepřesné, když z výpovědi žalobce bylo prokázáno, že tento navštívil dvě místa za účelem naložení nákladu. Pokud tak prvostupňovému správnímu orgánu vyšlo, že žalobce na uvedeném místě stál déle než 30 minut, pak součet časů zaznamenaných strážníkem nevychází. K uvedeným tvrzením krajský soud sděluje, že tyto okolnosti v posuzované věci nejsou vůbec podstatné z hlediska naplnění předmětné skutkové podstaty přestupku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Podle tohoto ustanovení se přestupku dopustí ten, kdo neuposlechne výzvy přední osoby při výkonu její pravomoci. Vzhledem k této dikci je zcela irrelevantní, jak dlouho žalobce na uvedeném místě s vozidlem stál a kolik míst za účelem naložení a vyložení nákladu navštívil. To byly zcela irrelevantní okolnosti, které předcházely výzvě strážníka městské policie. Jakmile strážník městské policie vyzval žalobce k tomu, aby z uvedeného místa s vozidlem odjel, žalobce měl bezprostředně jeho výzvy uposlechnout. To se však v posuzované věci nestalo a žalobce naplnil předmětnou skutkovou podstatu přestupku proti veřejnému pořádku. Okolnosti, které by žalobce vyvinily ze spáchání tohoto přestupku, nebyly v posuzované věci shledány.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. listopadu 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.